

[Thorkil Kristensen.]

at klare valutasisituationen? Jeg stiller dette spørgsmål, fordi den højtærede handelsminister har fremsat en udtalelse, der i „Social-Demokraten“ for i går er refereret således:

„Handelsministeren understregede, at situationen måtte gøre en yderligere frigørelse af udenrigshandelen betænkelig.“

Vi ved jo alle, at både Amerika, der udbetaler Marshallpengene, og Marshallorganisationen som helhed tænker sig, at handelens liberalisering skal fortsætte også udover det nuværende punkt, men den her citerede udtalelse af den højtærede handelsminister må jo læses sådan, at regeringen vil bestræbe sig for ikke at komme videre, end vi er i øjeblikket. Jeg retter derfor det spørgsmål til den høje regering: Er det tanken, at man vil standse liberaliseringen nu og undgå at gå videre?

Endelig for det tredje: Hvis dette ikke er tanken, hvis det ikke er regeringens hensigt at standse liberaliseringen, eller, hvad der i praksis er det samme, hvis regeringen regner med, at den ikke internationalt set får lov til at standse liberaliseringen, har regeringen da nogen anden politik, og i så fald hvilken, der skal oprette den balance i vor økonomi, som vi nu mangler?

Jeg er helt enig med den højtærede finansminister, når han i sin fremsættelsestale sagde, at det kunne blive nødvendigt at imødegå den stigende tendens til underskud på betalingsbalancen ved finanspolitiske foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger har jeg skitseret. Den højtærede finansminister har ikke skitseret nogen, og der fandtes ingen i det kompleks af lovforslag, han fremsatte. Jeg spørger derfor: Hvis det ikke er meningen at opgive liberaliseringen, eller hvis man ikke regner med at få lov til det, har regeringen da en anden politik, der skal skabe den indre balance, som alene kan muliggøre liberaliseringen, og i så fald, hvori består denne politik?

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de forskellige partiordførere, der har dels talt her i dag, dels medvirket til det resultat, vi har nået i de nedsatte udvalg.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gjorde nogle bemærkninger her til slut, som det vil være rigtigt jeg først siger et par ord om. Jeg skal ikke beskæftige mig med det æredes medlems begrundelse for, at han vil stemme for

forliget, for jeg havde indtrykket af, at begrundelsen, som var den, at det var det bedst opnåelige i den givne situation, i og for sig kan dække, hvad hvert eneste medlem og hvert eneste parti i denne sal mener om det pågældende forlig, og jeg forstod, at det ærede medlem efter sine udtalelser ved lovforslagets første behandling følte sig foranlediget til nu at gøre disse bemærkninger.

Det ærede medlem gik med sine spørgsmål til mig, forekommer det mig, ind i en — skal vi sige — storpolitisk finanslovdebat, som måske snarere havde sin plads i den debat, der vil finde sted ved behandlingen af tillægsbevillingslovsforslaget. Jeg siger ikke dette for at skyde en besvarelse af spørgsmålene ud, men fordi det nok havde været naturligt, om spørgsmål af denne karakter var blevet ført frem, når de ministre, hvis områder iøvrigt berøres af dem, havde lejlighed til at være tilstede.

Det ærede medlem spørger, hvad man har tænkt sig der skal ske, og stiller i virkeligheden med sine spørgsmål tingene op på en sådan måde, at han ligesom giver indtrykket af, at regeringen står fuldstændig hjælpeløs, famlende og usikker overfor alt, hvad der rører sig i dette øjeblik. Det ærede medlem stiller mig det spørgsmål, om jeg anser det for forsvarligt at bruge vor sparsomme valutareserve i dette år, hvor vi får en god hjælp. Jeg vil dertil sige, at hvad der overhovedet kan gøres for, at vi ikke skal blive nødt dertil, må gøres. Jeg er af den opfattelse, at vi bør være varsomme med vore frivgivelsetendenser på visse områder, at vi bør være forsigtige.

Det ærede medlem spørger mig, om det er meningen, at regeringen vil søge tilslutning fra de andre lande til opgivelse af liberaliseringen; jeg måtte — måske har jeg ikke fået helt fat på ordene — forstå det som standsning af en fortsat liberalisering. Dertil vil jeg sige, at regeringen har den opfattelse, som iøvrigt er kommet til udtryk i direktør Wonsilds udtalelser i dag, at vi ikke kan liberalisere os til fallittens rand. Jeg vil gerne give direktør Wonsild tilslutning til denne udtalelse. Derfor må vi efter vor opfattelse bevæge os varsomt på dette punkt. Det skulle være mit svar på det andet spørgsmål.

Det ærede medlem spurgte til slut: Hvis vi ikke vil standse liberaliseringen eller ikke får lov til det, hvad da? Det ærede medlem citerede loyalt en bemærkning i min tale om, at der i så fald kan blive tale om finans-